

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.767 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bengaalse nationaliteit, op 17 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 december 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2009 genomen in uitvoering van de beslissing van 3 december 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HENDRICKX en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Noakhali 14 oktober 1976 en van Bengaalse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 4 oktober 2000 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen en op diezelfde dag de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben gevraagd aan de Belgische overheid.

Op 10 oktober 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die op 27 augustus 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, die op 17 januari 2007 het beroep verwerpt bij arrest nr. 166.858.

Op 6 oktober 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 25 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 september 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Op 6 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 04.10.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft door bijgevoegde bevestiging, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 04.10.2000 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.08.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene kreeg op 10.10.2000 een bevel om het grondgebied te verlaten, verlengd tot het einde van de asielpcedure. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk bijna 2 jaar en 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging wegens beschuldiging van moord indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging wegens beschuldiging van moord volstaat niet om als buitengewone omstandigheid

aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land.

In de bijlagen zit een document opgesteld door het Forum Asiel en Migraties (FAM). Deze organisatie pleit voor nieuwe criteria wat betreft de afhandeling van regularisaties. Daar de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen nieuwe instructies heeft gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie kunnen wij niet op deze vraag ingaan. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.08.2003
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.10.2000, verlengd tot einde asielprocedure. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Ze meent dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Zo stelt de verwerende partij dat de eventuele schorsing/nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich meebrengt ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie. Tevens is de verwerende partij van oordeel dat het bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds verschillende keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn volgens de verwerende partij definitief en uitvoerbaar.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 10 oktober 2000. De beroepsmogelijkheden die werden aangewend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2000 zijn allen verworpen, zodat het bevel definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2000 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel. De vordering is onontvankelijk voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2009.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden. Verzoeker stelt dat verder zal blijken dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991). De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991 dient te worden gemotiveerd, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoeker. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Verzoeker meent dat dit in casu niet gebeurd is of minstens zeer gebrekkig zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing. Vervolgens gaat verzoeker over tot de "toepassing". Verzoeker verwijst naar de hoop en de indruk die in de regeringsverklaring van 18 maart 2008 werd gewekt dat er nieuwe criteria voor regularisatie zouden worden vastgelegd, zoals de invoering van een economische migratie en regularisatie op basis van werkgelegenheid. Verzoeker maakte een vaststaand werkaanbod over aan de Dienst Vreemdelingenzaken en voldoet ook aan de voorwaarde van het regeerakkoord dat hij reeds vóór 31 maart 2007 in België verbleef. Verzoeker stelt dat de motivatie stelt dat in afwachting van de circulaire de huidige regels onverkort gelden, doch nergens aangeeft wat wordt verstaan onder "huidige regels". Verzoeker is van oordeel dat men dan ook kan besluiten dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als een bewijs dat de minister van Migratie- en asielbeleid de voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Waar verzoeker kritiek levert op de bestreden beslissing om reden dat deze niet zou vermelden welke de huidige regels zijn die dan wel van toepassing zijn, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS 28 november 2006, nr. 165.197).

Tevens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Hij heeft in zijn aanvraag uiteengezet en gestaafd waarom hij meent te voldoen aan de criteria om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet weet welke de huidige regels zijn.

Daarnaast laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat een regeerakkoord beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch een juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid heeft gesteld dat de omzendbrief die in de regeringsverklaring aangekondigd is nog niet werd gefinaliseerd, noch gepubliceerd zodat in afwachting van deze circulaire de huidige regels onverkort gelden. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de motivering onjuist of gebrekkig is, noch dat de voorgelegde middelen niet zorgvuldig werden onderzocht. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.